

našeho dosahu bude vyžadovat použití našeho kouzla a především dobrou pověst.“

„Přijde ti, že zrovna tohle je teď důležité...“

„Vánoce dominují příběhům, které se ve Svátečním tisku propírají. Je to zodpovědnost a *dar*, kterým jsi až příliš dlouho pohrdal. Všiml sis, jak se mluví o jiných svátcích? O Valentýnu, Dni svatého Patrika, dokonce do jisté míry i o Velikonocích – lidi je sotva berou vážně. *My* jsme ztělesněním celistvosti a radosti...“

„Tati...“

„... což znamená, že by bylo záhodno nepřivodit ekonomický kolaps malého národa kdesi na tichomořských ostrovech!“

„DOST!“

Nechtěl jsem křičet. Teda možná trochu jo, trochu, a Kris se na mě zamračí, tak nějak chápavě, a takový výraz si od něj kurva zasloužím. Lidi kolem se po mně taky ohlédnou a já se shrbím, přitisknu si telefon k hrudi a zašklebím se, než ho zase zvednu k druhému uchu.

Přivřu oči. „Přijdu domů. Přísahám. Jen mě nech vystřízlivět.“

„Ty jsi *opilý*?“ zařve mi táta do ucha. „Utekl jsi od téhle pohromy, kterou jsi způsobil, abys ses *opil*?“

„Jsem tu s ním.“ Kris se ke mně nakloní a promluví mi do ramene. „Nenechám Coala, aby...“

„*Nicholasi*,“ kontruje táta a Kris ucukne.

Kris si jako svůj hipsterský projev rebelie vybral neslušné vánoční oblečení a nespočet tetování, které pod zmíněným oblečením schovává. Já jsem si mimo jiné vybral tuhle přezdívku. Byla příliš dokonalá na to, abych jí odolal, přímo v tom jméně, které jsem zdědil po tátovi. *Nick-coal-us*. Coal jako uhlí, chápete. Můj otec tuhle slastnou ironii nikdy nedocenil.

V porovnání s tím, co jsem provedl teď, se to zdá celkem jako žabařina, co?

Táta významně mlčí. Tak významně, že si dokážu naprosto přesně představit, jak ošklivě by se na mě díval, kdybych tam byl. Oči by měl celé temné a nejspíš by využil nějaké kouzlo jako zastrašovací taktiku – světla kolem by potemněla, teplo- ta rázem prudce klesla. Kris a já sice s vánoční magií sem tam koketujeme, jsou to ale spíš kabaretní triky. Tátovo spojení s ní je úplně jiné kafe.

„Na tom, co děláš, záleží, *Nicholasi*,“ řekne mi táta. „Na tom, jak vypadáš před našimi lidmi a ostatními svátky, záleží. Všichni, kdo se podílejí na zpřístupnění Vánoc normálnímu světu, naši rodinu bedlivě sledují. To znamená *tisíce* lidí ve městě Severní pól, chápeš to? Co kdyby kvůli tvému příkladu přestali brát své povinnosti vážně? Jen za posledních několik desetiletí se Vánoce rozšířily do zemí, kam jsme se kdysi vůbec nemohli dostat. Každý svátek k nám vzhlíží.“

„K čemu jako?“ Dneska večer dostaly moje vnitřnosti zabrat a bolest, která obvykle jenom šumí v pozadí, teď hraje prim. „Vykreslujeme před Svátečním tiskem dokonalý obrázek, jméno rodiny Clausovy je bez poskvrnky a předstíráme, že jsme neustále dokonale šťastní kvůli jednomu jedinému zasranému dni, na který se zapomene hned, jakmile uplyne. To má být fakt všechno?“

„Vážně si myslíš, že tohle je všechno, co děláme?“

Ano. Ne. Kurva, neměl jsem mu to v tomhle stavu brát.

V uchu mi zavibruje další zasloužený povzdech. „Teď na vlastní oči vidíš, proč nepoužíváme své kouzlo ve větší míře. My přece šíříme radost. I kdyby všechno, co děláme, bylo tak lehkovážné, jak se ti zdá, co víc bys chtěl? Copak to nestačí?“

Jsem strašně ožralý. Fakt úplně pod obraz. A proto odpovím: „Nestačilo to k tomu, aby od nás máma neodešla.“